

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **P. S. s. r. o.**, zastoupeného JUDr. Milenou Novákovou, advokátkou se sídlem Český Krumlov, Rooseveltova 37, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Českých Budějovicích**, se sídlem České Budějovice, Prokešova 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 1. 2006, č. j. 10 Ca 186/2005 - 38,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, ze dne 11. 1. 2006, č. j. 10 Ca 186/2005 - 38, **se z r u š u j e** a věc **se mu v r a c í** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2005, č. j. 1911/130/2005. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání proti pěti rozhodnutím Finančního úřadu v Českých Budějovicích ze dne 19. 11. 2004, kterými mu byla podle pomůcek v souladu s § 46 odst. 7 a § 31 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále též daňový řád) dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty. Rozhodnutím č. j. 259310/04/077910/5776 mu byla dodatečně vyměřena daň za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2001 ve výši 3833 Kč, rozhodnutím č. j. 259316/04/077910/5776 za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2001 ve výši 6773 Kč, rozhodnutím č. j. 259319/04/077910/5776 za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2002 ve výši 5.755 Kč, rozhodnutím č. j. 259321/04/077910/5776 za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2002 ve výši 8483 Kč a rozhodnutím č. j. 259322/04/077910/5776 za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2002 ve výši 4916 Kč.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti namítá, že krajský soud posoudil právní otázku nesprávně a neposoudil všechny jeho žalobní námitky. Konkrétně pak uvádí,

že mu správce daně neuznal vykázané výdaje na cestovné podle přeložených knih jízd; vytýkal mu, že v knize jízd není uvedeno, v jaké firmě a s kým bylo jednáno. Stěžovatel má za to, že se jedná o požadavek nad rámec zákona, a domnívá se, že jeho knihy jízd obsahovaly všechny zákonem požadované náležitosti; navíc doplnil i další správcem daně vyžádané údaje. Z úředního záznamu správce daně, kterým stanovil daň za roky 2001 a 2002 podle pomůcek, vyplývá zdůvodnění neuznání nákladů na jízdy daňového subjektu tak, že stěžovatel neprokázal, čeho se obchodní jednání týkala, ani jaké zakázky byly při těchto služebních cestách sjednávány. Stěžovatel prokazoval souvislost výdajů s dosahovanými příjmy z podnikatelské činnosti, ale podle druhů výdajů nemusí vždy existovat přímá a jednoznačná souvislost s konkrétním dosaženým příjmem tak, jak na tom striktně trval správce daně. Podle stěžovatele správcem daně neuznané jízdy mohly být vyňaty z nákladů a nebyl důvod pro stanovení daně podle pomůcek. Jednalo se o jízdy, jejichž obsahem byla cesta stěžovatelova jednatele z míst zakázek do sídla firmy. Stěžovatel má zato, že prokázal, že v kontrolované době neměl jiné sídlo firmy než v obchodním rejstříku uvedené (B., V. V. 935). Správce daně existenci sídla zpochybnil, avšak dle stěžovatele nevzal v úvahu, že předmětem kontroly byl rok 2001, kdy „firma“ vznikala a místní šetření bylo provedeno v roce 2004, kdy již byla zřízena provozovna mimo sídlo. Uvedené námitky stěžovatel uplatnil v žalobě, avšak krajský soud se jimi vůbec nezabýval - nevyjádřil se k neopodstatněnosti výzvy ani k nesprávnému dokazování při místním šetření ani k neoprávněnosti užití pomůcek. Stěžovatel dále namítá, že předložil správci daně účetnictví, kterým prokazoval, že nakoupený materiál pro služby byl spotřebovaný při službách evidovaných v účetnictví jako prodej zboží. Z těchto příjmů pak byla uhrazena daň. Správce daně součet tržeb za služby a tržeb na zboží v porovnání k nákladům nehodnotil; bral pouze jednu část tržeb, přičemž porovnáním celkových tržeb a vynaložených nákladů by nemohl dospět k závěrům, ke kterým dospěl. K tomuto tvrzení stěžovatele se správce daně ani soud opět nevyjádřili.

Stěžovatel také nesouhlasí s tím, že by vystavené faktury musely obsahovat podrobné rozpisy prací a dodávek, jak požadoval správce daně. Poukazuje k tomu na § 11 zákona o účetnictví, který stanoví náležitosti účetních dokladů. Dále zpochybňuje postup krajského soudu, který na základě pouhého uvedení jmen řidičů Š. a R. na obalu knihy jízd posoudil, že tito řidiči předmětné automobily řídili. Podle stěžovatele tomu tak nebylo, neboť v celé knize jízd u žádné jízdy páni R. a Š. jako řidiči zaznamenáni nejsou. Pokud šlo o manželku stěžovatelova jednatele, tak ta vedla stěžovateli účetnictví a v průběhu kontroly také byla jako účetní ve styku se správcem daně. Jízdy, kde byla uvedena jako řidička, souvisely s účetnictvím firmy. Navíc správce daně stěžovateli v průběhu kontroly tyto skutečnosti nevytýkal, nedostatek z toho pak udělal až krajský soud ve svém rozhodnutí. Ve zprávě o kontrole ze dne 16. 1. 2004 není uvedeno žádné ustanovení právního předpisu, které měl stěžovatel porušit. Obsah zprávy je pouze shrnutím poznatků správce daně a jeho domněnek s konstatováním, že daň bude doměřena pomůckou. Stěžovatel proto namítal nedostatečný obsah zprávy. K náležitostem zprávy o kontrole poukazuje stěžovatel na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 121/2001. Stěžovatel je přesvědčený, že pro stanovení daně podle pomůcek nebyly splněny zákonné předpoklady, neboť na všechny výzvy správce daně včas reagoval a dokládal potřebné účetnictví, které nebylo správcem daně zpochybňováno. V této souvislosti poukazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 215/94 a připomíná, že podle § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu je správce daně povinen prokázat, že stěžovatel neunesl své důkazní břemeno, a teprve poté může stanovit základ daně a daň za použití pomůcek; nepostačují pouze pochybnosti správce daně o správnosti účetnictví a dokladů předložených daňovým subjektem. Správce daně neodůvodňuje, proč považuje účetnictví daňového subjektu za nesrozumitelné a neprůkazné. Stěžovatel odkazuje na rozhodnutí

krajského soudu sp. zn. 30 Ca 295/2001, podle něhož účetnictví vedené v rozporu s platnými předpisy není vždy důvodem pro postup podle § 31 odst. 5 daňového řádu. Závěrem navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasí se stěžovatelem, že by jej správce daně vyzýval ke splnění povinností nad rámec zákona. Jednalo se vždy o výzvy podle § 31 odst. 9 daňového řádu (ze dne 7. 8. 2003 a dne 23. 9. 2003), ve kterých správce daně uvedl konkrétně své pochybnosti o správnosti a úplnosti údajů, sdělených stěžovatelem v daňových přiznáních, a vyzval jej k jejich odstranění. Skutečnost, že stěžovatel ve lhůtě na výzvy správce daně reagoval, ještě neznamená, že odstranil všechny pochybnosti správce daně. Pochybnosti, které stěžovatel neodstranil na základě výzev správce daně, jsou formulovány ve zprávě o daňové kontrole a v protokolu ze dne 20. 2. 2004, kde správce daně uvedl skutečnosti, které ho vedly k závěru, že účetnictví stěžovatele není správné a uvedl rovněž důvody, proč nebylo možno stanovit stěžovatelovu daňovou povinnost za předmětná zdaňovací období dokazováním. Žalovaný nesouhlasí s tím, že bylo možno stanovit daňovou povinnost dokazováním, a má zato, že postup správce daně byl zcela v souladu se zákonem i s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 29. 12. 2005, č. j. 2 Afs 16/2003 - 63. Nesouhlasí ani se stěžovatelovou námitkou, že nehodnotil zjištění ve vzájemné souvislosti. Naopak správce daně postupoval v souladu s § 2 odst. 3 daňového řádu a podle § 46 odst. 3 citovaného zákona přihlédl také ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro stěžovatele.

Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (*nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*), domnívá se totiž, že nebyly naplněny podmínky pro to, aby mu byla stanovena daň podle pomůcek, dále též důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*), neboť má zato, že jej správce daně vyzýval ke splnění povinností nad rámec určených zákonem a hodnotil pouze jednu část tržeb. V neposlední řadě také namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (*nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*), krajský soud se totiž nevypořádal se všemi jeho námitkami.

Stěžejní námitkou v dané věci je, zda byly naplněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek, či nikoli. Stěžovatel námitku, že podmínky podle § 31 odst. 5 daňového řádu naplněny nebyly a daň mohla být stanovena dokazováním, uplatnil již v žalobě a má za to, že se jí krajský soud dostatečným způsobem nezabýval.

Způsob stanovení daně podle pomůcek je způsobem náhradním, kdy daň nelze stanovit dokazováním a daň je tak stanovena podle pomůcek, které má správce daně k dispozici nebo které si opatří bez součinnosti s daňovým subjektem. Vzhledem k tomu,

že za jedno zdaňovací období se platí jedna daň, je třeba stanovit tuto daň podle pomůcek nebo dokazováním; není možno, aby část daně byla vypočtena za použití pomůcek a část dokazováním (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2004, č. j. 2 Afs 25/2003 - 88, www.nssoud.cz). Ustanovení § 31 odst. 5 daňového řádu určí, že k vyměření daně podle pomůcek může správce daně přistoupit pouze tehdy, když daňový subjekt nesplnil některou z povinností, uložených mu zákonem, a současně se musí jednat o případ, kdy právě pro tuto okolnost nelze daň stanovit dokazováním dle odst. 1 až 4 cit. ustanovení; zákon totiž jednoznačně preferuje stanovení základu daně a daně na základě důkazů. Uvedené potvrdil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 1 Afs 74/2004 - 64, www.nssoud.cz, kde soud mimo jiné uvedl, že *při stanovení daně pomocí pomůcek zkoumá odvolací orgán to, zda daňový subjekt nesplnil některou ze svých zákonných povinností a nedostatek či absence důkazů neumožňuje již stanovit daň dokazováním (§ 31 odst. 5 daňového řádu)*. Výjimečnost užití pomůcek zdůraznil i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Afs 132/2005 - 71, www.nssoud.cz. Pro splnění prvního předpokladu pro použití pomůcek podle § 31 odst. 5 daňového řádu, tedy zda daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností nesplnil některou ze svých zákonných povinností, je klíčovou otázkou ústavně konformního výkladu a aplikace ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu. Ústavní soud (nález sp. zn. Pl. ÚS 38/95, vyhl. pod č. 130/1996 Sb.) dospěl k závěru, že toto ustanovení samo o sobě není v rozporu s ústavním pořádkem ČR, neboť nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám. Při posouzení toho, zda byly dány důvody pro stanovení daně podle pomůcek, je tak třeba zásadně vycházet z dokladů předložených stěžovatelem při daňové kontrole a zhodnotit, zda bylo dokazování vyloučeno či nikoli.

V daném případě Nejvyšší správní soud z předloženého soudního spisu zjistil, že je k němu připojen spis žalovaného obsahující i některé listiny (či jejich kopie) ze spisu Finančních úřadů v Blatné a v Českých Budějovicích, nejedná se však o spis, který by byl úplným obrazem o průběhu daňového řízení. Jen z těchto listin vycházel soud při svém rozhodování, jak je zřejmé z protokolu o jednání a z rekapitulační části jeho rozsudku.

Z tohoto správního spisu pak Nejvyšší správní soud shledal, že dne 7. 7. 2003 byla u stěžovatele zahájena daňová kontrola daně z přidané hodnoty za první až čtvrté čtvrtletí roku 2001 a první až čtvrté čtvrtletí roku 2002. Během této kontroly správce daně zjistil, že přestože stěžovatel neměl žádné zaměstnance, používal v roce 2001 pro podnikání pronajaté vozidlo F. T. a soukromé vozidlo jednatele a v roce 2002 rovněž pronajaté vozidlo F. T., služební vozidlo a soukromé vozidlo jednatele. Podle knihy jízd v některých dnech používal dvě vozidla současně. Správce daně měl tak pochybnosti o pracovních cestách. Dále dospěl k závěru, že vykázané tržby za služby jsou nižší než náklady na ně vynaložené. Výzvou ze dne 7. 8. 2003 správce daně stěžovatele mimo jiné vyzval, aby prokázal, za jakým účelem byly uskutečněny pracovní cesty uvedené v knize jízd, a dále aby prokázal, kolik činila hodnota materiálu, který přímo souvisel s příjmy z prodeje výrobků a služeb, a aby předložil knihy jízd určených automobilů. V odpovědi ze dne 15. 9. 2003 stěžovatel uvedl, že jízdy byly uskutečňovány za účelem sjednávání a přípravy zakázek, objíždění obchodních partnerů z důvodu změny firmy a ve spojitosti se zakládáním firmy; v přípisu je rovněž uvedeno, že příkládá knihy jízd používaných vozidel a analytickou evidenci účtu č. 501, tyto listiny však součástí správního spisu žalovaného nejsou. S tímto vyjádřením se správce daně nespokojil a výzvou ze dne 23. 9. 2003 stěžovateli mimo jiné uložil, aby prokázal ke každé jednotlivé jízdě učiněné soukromým vozidlem stěžovatelova jednatele, za jakým účelem byla pracovní cesta vykonána a v jaké firmě a s kým bylo jednáno; dále aby uvedl, kdo a za jakým

účelem jezdil zapůjčeným automobilem F. T., když stěžovatel neměl zaměstnance a v některých dnech jezdily automobily současně, a také aby prokázal, v jaké výši zahrnul na účet spotřeby materiálu doplňky k prodanému zboží a aby přiřadil ke konkrétním dokladům o nákupu doklady o prodeji těchto doplňků. Stěžovatel odpověděl přípisem ze dne 15. 10. 2003, kde uvedl, že souběžné jízdy několika aut byly možné, neboť s auty jezdili rovněž zaměstnanci společnosti JK E. s. r. o., které měl zapůjčené, poukázal také na to, že přikládá knihu jízd s uvedeným účelem jízd a soupisy „pohyb zboží-dokladově“, ani tyto listiny však součástí správního spisu žalovaného nejsou.

Správce daně vypracoval zprávu o kontrole daně z přidané hodnoty za 1. čtvrtletí roku 2001 až 4. čtvrtletí 2002, se kterou byl stěžovatel seznámen dne 16. 1. 2004. Ve zprávě konstatoval, že daňový subjekt u většiny nákupů materiálu neprokázal, že nakoupený materiál byl spotřebován na zakázky fakturované předloženými fakturami, že neprokázal nákup pohonných hmot a kdo jezdil zapůjčenými vozidly a zda se jednalo o služební cesty. Proto byl správcem daně učiněn závěr, že daň u stěžovatele nelze doměřit dokazováním a daň bude stanovena podle pomůcek. Stěžovatel prohlásil, že se ke zprávě vyjádří ve lhůtě 14 dnů a předloží další doklady. Dne 30. 1. 2004 a dne 5. 2. 2004 byla stěžovatelem doložena další doplnění a dne 20. 2. 2004 proběhlo před správcem daně jednání, jehož předmětem bylo zhodnocení dokladů předložených stěžovatelem k daňové kontrole. Správce daně učinil závěr, že u něho trvají pochybnosti o správnosti a úplnosti údajů uvedených v daňovém přiznání za rok 2001 a 2002 ohledně daně z přidané hodnoty, neboť stěžovatel neprokázal, kdo jezdil se zapůjčenými a služebními vozidly v jednotlivých dnech a za jakým účelem byly jízdy uskutečněny, neodstranil pochybnosti o správnosti výše tržeb zahrnutých do hospodářského výsledku za rok 2001 a 2002, má proto pochybnosti o správnosti výše uskutečněných zdanitelných plnění zahrnutých v daňovém přiznání. Proto daň bude stanovena podle pomůcek. Stěžovatel žádné připomínky neměl. Dne 24. 2. 2004 vypracoval správce daně pod č. j. 186/04/106930/5769 úřední záznam o stanovení daně z přidané hodnoty za rok 2001 a 2002 podle pomůcek. Na základě toho vydal dne 15. 3. 2004 dodatečný platební výměr ohledně daně z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí roku 2002 a za 4. čtvrtletí roku 2001. Stěžovatel podal proti těmto dodatečným platebním výměrům v zákonné lhůtě odvolání. Žalovaný odvolání vrátil k přímému vyřízení s tím, aby byl vyhotoven nový úřední záznam, a to za jednotlivá zdaňovací období roku 2001 a 2002 ohledně stanovení daně z přidané hodnoty a o odvolání aby bylo rozhodnuto tak, že správce daně částečně vyhoví odvolání a dodatečně vyměřenou daň sníží za 4. čtvrtletí 2002, za období 1. až 3. čtvrtletí 2001 a 1. až 3. čtvrtletí 2002 stanoví základ daně a daň za použití pomůcek. Správce daně vyhotovil úřední záznam o stanovení daně z přidané hodnoty podle pomůcek po odvolání za 1. až 4. čtvrtletí 2001 a 1. až 4. čtvrtletí 2002, ve kterém uznal oprávněný nárok na odpočet daně za nákup pohonných hmot použitých pro pronajaté vozidlo F. T. ve výši 70 % s tím, že vozidlem mohl jezdit jednatel stěžovatele a případně pracovníci JK E. s. r. o., a pro stanovení výše uskutečněných zdanitelných plnění správce daně vycházel z částky, která představovala 50 % hodnoty zakoupeného materiálu, u kterého stěžovatel neprokázal, že ji zahrnul do tržeb za prodej zboží. Dodatečnými platebními výměry ze dne 19. 11. 2004, popsány výše, pak stěžovateli doměřil daň z přidané hodnoty podle pomůcek. Stěžovatelovo odvolání bylo žalovaným zamítnuto s odůvodněním, že podmínky pro doměření daně podle pomůcek jsou splněny. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, kde mimo jiné nesouhlasil se stanovením dodatečné daňové povinnosti podle pomůcek, neboť měl zato, že pro to nebyly splněny zákonné podmínky.

Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává krajský soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Krajský soud je tak povinen zabývat se všemi žalobními body, které

stěžovatel v žalobě řádně uplatnil, a v rámci těchto žalobních bodů posoudit zákonnost správního rozhodnutí. Pokud jde o stěžovatelovu námitku týkající se nesplnění zákonných podmínek pro stanovení daně podle pomůcek, krajský soud v rozsudku konstatoval obsah správního spisu žalovaného a uvedl, že shodně jako správce daně shledal, že žalobce nedodržel povinnost vyplývající z ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu, neprokázal správnost údajů v daňovém přiznání, a proto byly dány zákonné požadavky pro stanovení daně podle pomůcek postupem dle § 31 odst. 5 daňového řádu. K otázce, zda nesplnění zákonné povinnosti při dokazování mělo za následek, že v dané věci nebylo možno jeho daňovou povinnost stanovit dokazováním, zdůraznil, že i v případě nesplnění zákonné povinnosti žalobcem má dokazování své místo, respektive že se v takovém případě musí správce daně pokusit o stanovení daňové povinnosti dokazováním. Z § 31 odst. 5 daňového řádu nelze v případě, kdy daňový subjekt prokazatelně nesplnil své zákonné povinnosti, automaticky dovozovat závěr o nemožnosti provedení dokazování. Teprve jestliže správce daně zjistí, že v daném případě není možné stanovit daň dokazováním, může přistoupit ke stanovení daně podle pomůcek. Za této situace odvolací orgán rozhodující o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru, jímž byla stanovena daňová povinnost dle pomůcek, může zkoumat pouze dodržení zákonných podmínek pro použití toho způsobu stanovení daně. (...) V napadeném rozhodnutí při stanovení daňové povinnosti na základě pomůcek dodržel správce daně zákonné podmínky pro použití tohoto způsobu stanovení daně, kdy žalovaný uvedl, že žalovaný (pozn. soudu: krajský soud má zde na mysli bezpochyby žalobce) byl ve výzvě seznámen s pochybnostmi správce daně s konstatováním, že správcem daně byly dodrženy zákonné podmínky pro stanovení daně podle pomůcek. I tato podmínka pro stanovení daně náhradním způsobem byla splněna. Dále se krajský soud již zabývá tím, jaké pomůcky správce daně ke stanovení daně použil.

Z uvedeného výňatku z rozsudku je zřejmé, že se krajský soud v jeho odůvodnění vůbec nezabýval tím, zda stěžovatelem nedoložené skutečnosti opravdu bránily správci daně ve stanovení daně dokazováním. Námitka uplatněná stěžovatelem je důvodná, neboť se krajský soud nezabýval jeho řádně uplatněným žalobním bodem a rozhodnutí krajského soudu je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, oba na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud však v dané věci dospěl k závěru, že krajský soud tuto skutečnost (tj. zda bylo možné v dané věci stanovit daň dokazováním či nikoli) zodpovědně ani posoudit nemohl, neboť při svém rozhodování neměl k dispozici úplný správní spis správce daně, který dodatečné platební výměry vydal, a který daňovou kontrolu prováděl, a tedy ani předmětné knihy jízd a další doklady předložené stěžovatelem. Krajský soud vycházel pouze z dokladů založených ve spisu žalovaného, které jsou pro posouzení věci zcela nedostačující. Nemohl tak řádně zhodnotit nejen to, zda stěžovatelem neprokázané skutečnosti brání stanovení daně dokazováním, ale ani to, zda doklady, které stěžovatel v daňovém řízení předložil, nejsou dostatečné a výzvám správce daně vyhovující. Ve vztahu k podmínkám pro užití postupu stanovení daně podle pomůcek je třeba zdůraznit, že neprokázání několika výdajů samo o sobě nemůže být důvodem pro stanovení daně podle pomůcek; tyto neprokázané výdaje prostě nejsou uznány, což dále nijak nebrání stanovení daně dokazováním.

Za této situace Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než rozsudek krajského soudu zrušit a v dalším řízení jej zavázat k tomu, aby si opatřil úplné spisové podklady, z nichž uvedené skutečnosti řádně posoudí, a aby se s žalobními body se vypořádal.

Nejvyšší správní soud proto shledal důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. naplněným a kasační stížnost důvodnou.

Námítky týkající se postupu správce daně, stejně jako námitku, zda bylo možné stanovit daň dokazováním, nemohl Nejvyšší správní soud hodnotit, a to právě pro absenci podkladů ve spise.

Vzhledem k uvedenému, zdejší soud napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích pro vady řízení před soudem zrušil podle § 110 odst. 1 s. ř. s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 3 téhož ustanovení krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu